

Århundredets mand

Af Lars Ahn Pedersen

Så hvorfor pegede jeg på en pornostjerne som Det 21. Århundredets Vigtigste Person?

Selv om jeg var forberedt på, at mit valg var kontroversielt, er det alligevel kommet bag på mig, at det har vakt så megen opsigt. Vi taler om reaktioner, der i visse tilfælde tangerer had, og som jeg finder helt ude af proportioner.

Jeg er fra flere sider blevet beskyldt for udelukkende at være ude på at provokere og for at ville skabe opmærksomhed omkring min egen person. Det kan jeg blankt afvise. Da jeg i sin tid blev spurgt om, hvem jeg ville udnævne til at være den vigtigste person i det 21. århundrede, var jeg ikke et sekund i tvivl. Nik Harders navn var det første, der faldt mig ind, og der var ingen andre kandidater. Både mine kolleger og studerende på universitetet kan bekræfte, at jeg ofte har talt om hans betydning, og til de af mine kritikere, som påstår, at jeg aldrig har nævnt ham i mine publikationer, kan jeg kun sige, at de enten taler imod bedre vidende eller ikke har været grundige nok i deres research (hvis de da overhovedet har ulejliget sig til at foretage nogen).

Jeg er blevet bebrejdet, at min stemme ikke gik til en mere "værdig" person så som den første kvinde på Mars, Vicki Chen, eller Mellemostens fredsdue, Tala Abbass. De er alle fine bud, og jeg har heller intet imod, at titlen endte med at blive delt mellem forskerne Roberta Zuma og Yvette Nowakowska, som fandt kuren mod kræft. Men tillad mig at gøre opmærksom på, hvad kriterierne for kåringen var, for det lader til at være gået hen over hovedet på de fleste, som har udtalt sig i denne sag.

Vi - de adspurgte - blev alle bedt om at give vores bud på Århundredets Vigtigste Person, dvs. en person, som via sine gerninger i det 21. århundrede "har sat sit præg på den måde, vi lever i dag, og som fundamentalt har ændret vores opfattelse af verden" - for nu at citere direkte fra invitationen. Bemærk endvidere at det handlede om at kåre den "vigtigste" person, ikke den mest beundringsværdige eller godgørende. Jeg har tidligere fremført sidstnævnte argument, hvilket afstedkom sarkastiske kommentarer om, at mit bud på den vigtigste person i det 20. århundrede i så fald måtte være Adolf Hitler eller John Holmes. Det er en absurd og useriøs påstand, der mest af alt er med til at udstille afsenderne (bare for at der ikke skal herske tvivl: Mit bud for det 20. århundrede er Marie Curie).

Men tilbage til udgangspunktet: Af alle personer, hvorfor så vælge Nik Harder?

Jeg er blevet stillet dette spørgsmål et utal af gange den seneste tid, og jeg føler, jeg har forsøgt at svare på det igen og igen, uden at det tilsyneladende har stillet folk tilfredse. Nu prøver jeg så en sidste gang. Kald mig bare naiv - og tro mig, jeg er blevet kaldt det, der er værre - men dette bliver min endegyldige kommentar til hele denne sørgelige affære, og derefter føler jeg, at vi alle bør komme videre.

For at forstå hvem Nik Harder var, er jeg nødt til at ride hans baggrund op.

Han blev født i 1997, og han var rent faktisk døbt Nik Harder (fulde navn: Nikolaj Julian Harder), så modsat mange pornoskuespillere havde han ikke behov for et kunstnernavn. Det hører dog med til billedet, at hans efternavn ikke var ualmindeligt i hans fødeland, Danmark, hvor "Harder" har en anden betydning end i den engelsktalende del af verden.

Det er begrænset, hvad der eksisterer af oplysninger om de første år af Nik Harders liv. Vi ved, han voksede op i en landsby på Midsjælland i en typisk middelklassefamilie. Begge forældre havde gode og stabile job, han var enebarn og havde efter alt at dømme en god og tryk opvækst, så det er næppe her, forklaringen til hans senere karrierevalg skal findes. I skolen var han en gennemsnitlig elev, som hverken skilte sig ud på den ene eller anden måde. Det mest iøjnefaldende er faktisk, hvor præcist han rammer gennemsnittet på karakterskalaen, så man næsten får den mistanke, at han gør det med vilje. Hver gang han klarer sig godt i et fag, udjævner det sig ved, at han får lave karakterer i et andet. Det er nærmest som om, han konstant drages mod middelmådigheden i skoletiden. Man kan fristes til at tro, det er derfor, resten af hans liv blev alt andet end middelmådigt, men det er en lidt for letkøbt konklusion.

Efter folkeskolen kommer der for første gang slinger i hans livsforløb. Han begynder i gymnasiet, men dropper ud midt i 1.g og skifter i stedet over til handelsskolen. Han får en læreplads i en butikskæde, der sælger - og det her er ikke noget, jeg finder på - sengetøj og lagener. Nik Harder kunne sikkert være blevet en udmærket sælger, men endnu en gang spænder skæbnen ben for ham. Kæden går konkurs, og han mister sin læreplads. Han prøver at læse videre, men lader til at have mistet motivationen, for han fuldfører aldrig sine studier. Så 19 år gammel er dette Nik Harders liv: Ingen uddannelse, intet job og ingen penge.

Det er ikke for at forsvare hans næste valg, men jeg tror, enhver i den situation ville tage næsten alt, de blev tilbudt, uanset hvad. Vi ved i hvert fald, at Nik Harder gjorde.

Det vides ikke med sikkerhed, hvordan Nik Harder blev introduceret til pornoverden. Selv påstod han, at en bekendt havde sat ham i forbindelse med en pornoproducent, som ønskede rådgivning til at købe senge, der kunne holde til lidt af hvert, og som pludselig stod og manglede en skuespiller.

Det er en sjov historie, men den virker ærlig talt ikke videre troværdig - ikke mindst fordi den også udgør plottet i hans succesrige reboot af Sengekantsfilmene, hvor han spiller en såkaldt "sengetester," som de kvindelige kunder falder for på stribe.

Som enhver, der har set Nik Harder på film, kan bekræfte, var han bestemt ingen Adonis. Han så ganske gennemsnitlig ud, og det var formentlig en af årsagerne til hans popularitet. Den mandlige del af publikum følte sig ikke truet af ham, fordi han lignede dem selv ("Naboens søn"-effekten), mens kvinderne nød hans teknik og vindende væsen.

Producenterne elskede ham af en helt anden grund: Han var i stand til at levere varen hver eneste gang. De fleste forestiller sig, at det må have været enhver mands drøm at blive pornoskuespiller, og umiddelbart lyder det da også som en tilløkkende beskæftigelse. Hvem ville sige nej til at have sex med smukke kvinder dagen lang og tilmed få penge for det? Adskillige mænd havde gladeligt betalt for at få tjansen.

I virkeligheden var det nok et af de sværeste og mest udfordrende job, man kunne have. De mest benyttede pornoskuespillere blev netop ikke valgt på grund af deres udseende - Ron Jeremy er det klassiske eksempel - men for deres evne til at kunne få erektion på kommando og holde den i to-tre timer ad gangen, så scenen kunne komme i kassen. De skulle tilmed være i stand til at gøre det, mens der blev skiftet kamerastillinger og lyssætning undervejs, og i alle mulige (og umulige) typer omgivelser. Glem alt om en blød seng, for lige så ofte foregik scenerne i ubekvemme møbler og på hårde og ujævne overflader eller udendørs i al slags vejr.

Nik Harder viste sig at være et naturtalent ud i kunsten at holde sig oprejst. Desuden havde han en anden egenskab, der talte til hans fordel: Folk kunne godt lide ham. På den led adskilte pornoverdenen sig ikke fra andre brancher. Hvis du vil frem, gælder det om at netværke, skaffe de rette forbindelser og få et godt ry, og her hjælper det, hvis dine kolleger ikke synes, du er et dumt svin. Inden længe var Nik Harder den nye, mandlige stjerne på den danske pornoscene, og pludselig var der også bud efter ham fra udlandet. Dette var højst usædvanligt, for mens det ikke var noget

særsyn, at kvinderne forsøgte sig med en international karriere, var det yderst sjældent, at mændene fik chancen.

Her er det værd at nævne, at pornobranchen på ét bestemt område var anderledes end andre brancher i det 20. århundrede og tidlige 21. århundrede. Det var nemlig et af de få områder, hvor den manglende ligestilling inden for løn faldt ud til kvindernes fordel. De kvindelige pornostjerner tjente typisk to-tre gange så meget som de mandlige, og hvis en amerikansk pornoproducent ville bruge en europæisk skuespiller i sin film, gav det mere mening at fyre pengene af på en kvinde end på en mand, og som nævnt var der ikke mangel på mandlige kandidater, der ville give deres højre arm for en rolle.

Så det siger en hel del om Nik Harders evner og viljestyrke, at han også formåede at skabe sig en karriere på den anden side af Atlanten - endda i sådan en grad, at amerikanerne til sidst opfattede ham som en af deres egne.

Til gengæld kunne han næsten ikke have valgt et dårligere tidspunkt at blive pornostjerne på. I det tidlige 21. århundrede var der fortsat et kæmpe marked for porno, men for den enkelte skuespiller var det blevet sværere at tjene de store penge. Ironisk nok skyldtes det den teknologiske udvikling, for hvis der var noget, som kendetegnede pornobranchen, var det dens evne til at omfavne ny teknologi. Lige siden menneskeheden blev i stand til at skabe billeder, er der blevet lavet visuelle gengivelser af seksualakten. Det siges, at porno var en *first mover* i udviklingen af trykpressen og fotografiet, og filmmediet var stadig i sin vorden, da den første film med pornografisk indhold blev indspillet. Senere var pornoindustrien med til at afgøre diverse formatkrige (VHS over Betamax og Blu-ray over HD DVD), og vi kan sagtens bilde os ind, at internettets kometagtige udbredelse skyldtes, at det gav os mulighed for at dele viden i hidtil uset grad. Sandheden var også, at folks umættelige trang efter porno spillede en lige så stor rolle.

Men internettets muligheder medførte samtidig, at markedet blev oversvømmet med billigproduceret porno, og folk vænnede sig til, at de kunne finde det gratis på nettet, så hvorfor betale for det? Med andre ord var der stadig mange, som lavede porno, men der var færre, som blev rigtig rige af det.

For aktører som Nik Harder betød det, at han skulle lave dobbelt så mange film som sine forgængere for at tjene de samme penge. Jeg skal igen minde om, at mandlige skuespillere var dårligere lønnet end deres kvindelige kollegaer, så Nik kom bestemt ikke sovende til sin formue - bogstavelig talt. Han kunne have gjort det lettere for sig selv ved at medvirke i homoseksuelle sexscener - også kendt som "bøsseporno" på den tid - da honoraret her var to-tre gange højere, end når partneren var en kvinde. Intet tyder dog på, at han gjorde det, hvilket ikke er ensbetydende med, at han aldrig lavede film i den genre. Han kunne selvfølgelig også have valgt at optræde under et pseudonym, men det virker ikke sandsynligt, fordi han i forvejen var et kendt ansigt og derfor ville have svært ved at skjule sin medvirken.

Uanset hvad var der konstant bud efter Nik Harders specielle evner, og i mange år gik det også godt. Men alderen indhenter selv de bedste, og en dag måtte han sande, at det begyndte at knibe med at præstere på samme niveau som tidligere. Det var ikke fordi, han blev slap under scenerne, og det var næppe andre end ham selv, som lagde mærke til det, men Nik Harder vidste, han var nødt til at gøre noget, hvis han ikke skulle havne ude på et sidespor.

Andre af hans kolleger havde med held taget springet over på den anden side af kameraet som instruktører eller producenter og endda tjent endnu flere penge på det, og det forsøgte han da også selv i første omgang. Det skulle dog hurtigt vise sig, at Nik Harders evner som forretningsmand lå meget tilbage at ønske, og som instruktør var han i bedste fald middelmådig. Han var elendig til økonomistyring, og hans film endte med at overskride budgettet så meget, at de umuligt kunne tjene sig ind. Efter halvandet år måtte han erklære sit produktionsselskab konkurs og endte med at sidde tilbage med en kæmpe gæld.

Nik Harders løsning på problemet var at forsøge at arbejde sig ud af det. Om han nogensinde overvejede at forlade pornoverdenen og finde noget andet at lave vides ikke, men som 40-årig og uden en uddannelse at falde tilbage på var hans muligheder begrænsede. Så han stillede sig atter foran kameraet og forsøgte at leve op til sit gamle ry som "The Hardest Working Man in Porn," men han måtte snart erkende, at han fik sværere og sværere ved at følge med sine yngre konkurrenter.

På dette tidspunkt havde det allerede i flere år været standard, at de mandlige aktører brugte Viagra og Caverject, men Nik Harder havde altid brystet sig med, at han var en af de få "No Viagra"-fyrer i branchen, og det stred mod hans professionelle stolthed at ty til kunstige hjælpemidler. I interviews kritiserede han brugen og påstod, der var noget robotagtigt over de skuespillere, som enten tog piller eller fik indsprøjet Caverject i deres penis. Han vidste også, han ikke ville kunne skjule, hvis han selv begyndte på det, fordi en af bivirkningerne var, at man blev rød i ansigtet og på brystet.

Så Nik Harder befandt sig efterhånden i en situation, hvor han var villig til at prøve hvad som helst for at puste nyt liv i sin karriere. Og det var her, Laura Stankovic kom ind i billedet.

Dr. Laura Stankovic var langt fra noget ukendt navn i pornoverdenen. Hun var uddannet læge inden for urologi og havde oprindeligt prostatakræft som sit speciale, men af uvisse årsager var hun endt med at have pornoskuespillere som sine primære patienter.

Derfor virker det sandsynligt, at hun og Nik Harder må have mødtes før, for branchen var trods alt ikke større, end at alle kendte hinanden. Selv var Nik Harder bemærkelsesværdig vag, når det kom til at forklare, hvordan samarbejdet mellem de to var opstået. I senere interviews sagde han altid blot, at han en dag havde fået en mail fra dr. Stankovic, som gerne ville mødes for at diskutere et forslag, men når han blev bedt om at uddybe det, slog han det hen med, at det var så lang tid siden, at han ikke længere havde en klar erindring om forløbet.

Hvad angår Laura Stankovics bevæggrunde, er der heller ikke megen hjælp at hente hos hende selv. Hun skyede mediernes søgelys, og alle hendes optegnelser om Nik Harder er gået tabt. Nogen påstår, hendes forskningsarkiv blev udslettet af en virus som følge af et koordineret hackerangreb, mens andre mener, hun selv sørgede for at fjerne alle spor inden sin død.

Der vides meget lidt om hendes liv, inden hun slog sig ned som pornostjernernes foretrukne læge. De få billeder, der findes af Laura Stankovic, viser en lille, midaldrende kvinde, som mest af alt ligner typen, der vil rødme, bare nogen nævner ordet "penis" for hende. At hun i stedet skulle blive kendt som "penis-pioneren," viser bare at man ikke skal dømme nogen ud fra deres udseende, og i hvert fald på det område havde hun og Nik Harder noget til fælles. Alle mistanker om at der skulle være foregået noget seksuelt mellem dem eller mellem Laura Stankovic og hendes øvrige patienter, kan med det samme afvises. Hun var erklæret lesbisk, så hendes interesse i det mandlige kønsorgan var af ren lægefaglig karakter.

Vi ved af gode grunde ikke, hvad dr. Stankovic sagde til Nik Harder under deres første møde, og hvordan hun præsenterede sit projekt. Vi ved kun, at ingen derefter så noget til Nik Harder i næsten et år, og der begyndte at gå rygter om, at han enten havde fået HIV (noget som ellers var så godt som udryddet på det tidspunkt) eller helt havde trukket sig fra branchen.

Men lige så pludselig han forsvandt, lige så pludselig dukkede han op igen i en ny og forbedret udgave. Eller rettere: Med en ny og forbedret penis.

Det varede lidt, før det gik op for omgivelserne, hvad det var, der var sket med Nik Harder. Han lignede umiddelbart sig selv, men det var tydeligt, at han havde fundet sin anden ungdom, når det kom til at indspille sexscener.

Med ét kunne han igen køre på i timevis uden at blive slap eller miste energi, og det blev sagt, at han var bedre end sit yngre jeg, fordi han formåede at kombinere sin erfaring med en ung

mands vitalitet. Hans comeback skabte undren, for der var ingen tegn på, at han var begyndt at anvende Viagra, Caverject eller lignende, så de fleste antog, at forklaringen lå i en forbedret kropskontrol, sundere livsførelse, nye træningsmetoder eller ændrede kostvaner.

Til sidst slap sandheden dog ud. En ihærdig Nik Harder-fan lagde mærke til, at noget var forandret ved hans vigtigste arbejdsredskab. Ved første øjekast lignede den sig selv, men en sammenligning mellem nye og gamle billeder afslørede en minimal forandring ved Nik Harders penis. Hvor den før krummede en anelse til venstre, stod den nu helt lige frem. Ellers var der tale om en tro kopi, både længdemæssigt og i tykkelse.

Det er ikke til at sige, om det var meningen, at det skulle være forblevet en hemmelighed. Laura Stankovics tavshed antyder, at hun havde foretrukket det sådan, og Nik Harders egen modvilje mod at tale om emnet peger i samme retning. Men efter flere måneders spekulation valgte Nik Harders agent at bekræfte de stadigt mere vedholdende rygter: Ja, hans klient havde været igennem en operation foretaget af dr. Laura Stankovic. Nej, det passede ikke, at der var tale om en ny penis. Det var stadig den samme, med et par enkelte modifikationer der havde forbedret ydeevnen.

Det sidste var faktisk ikke helt sandt. I starten af det 21. århundrede var det lykkedes videnskaben at nå langt med at frembringe en kunstig penis, der kunne transplanteres til mennesker. Det første store skridt blev taget i 2008, hvor et forskerteam under ledelse af Dr. Anthony Atala på Wake Forrest Institute for Regenerative Medicine i North Carolina, USA formåede at skabe en penis til kaniner, der viste sig at være fuldt funktionsdygtig i alle henseender. Af de tolv testkaniner var otte efterfølgende i stand til at få udløsning, mens fire præsterede at gøre en hunkanin gravid.

Penis-protoser var i forvejen kendt og havde været det i mange år, men det var ingen hemmelighed, at det ikke var nogen idéel løsning, hverken i praktisk eller æstetisk forstand. Man havde også forsøgt sig med donorpenisser, men langt de fleste patienter havde svært ved at skulle acceptere en penis, der ikke var deres egen. Derudover var der en høj risiko for, at kroppen ville frastøde et organ, den opfattede som et fremmedlegeme.

Dr. Atalas metode kom uden om det problem ved at anvende patientens eget cellemateriale til at "gro" en ny penis i laboratoriet. Til gengæld viste det sig at være et stort skridt at gå fra en kanin til en mand. Inden for organer er en penis noget af det mest komplekse, der eksisterer, når det gælder struktur og celletæthed. Komplexiteten bliver ikke mindre af, at det væv, som gør det muligt for en penis at udvide sig og vokse, er unikt for organet og ikke findes andre steder på kroppen. Løsningen blev at tage en donorpenis og først fjerne donorcellerne ved hjælp af enzymer, hvorefter man tilfører patientens egne celler. Det betyder, at strukturen er bevaret, men alt det udenom stammer fra patienten selv.

Men vejen dertil var lang og besværlig. De første forsøg med mennesker fandt ikke sted før i 2020'erne, og da Nik Harders karriere var ved at gå i stå ti år senere, var der stadig lange udsigter til, at lægemyndighederne ville give tilladelser til den første transplantation. I forvejen var målgruppen begrænset til ulykkesofre, krigsveteraner, prostatakræft-patienter eller mænd, som fra fødslen var udstyret med deformede kønsdele. På den liste stod bestemt ikke højtprofilerede pornostjerner, hvis karrierer havde brug for et nyt boost.

Hvordan Laura Stankovic havde fået adgang til dr. Atalas forskning, var en hemmelighed, hun tog med sig i graven og formentlig årsagen til, at hun aldrig udtalte sig offentligt om det. Hvis hun på noget tidspunkt havde overvejet at gøre det, blev hun sikkert afskrækket af det ramaskrig, der lød, da nyheden om Nik Harder kom frem. Operationen blev fordømt fra alle sider og kaldt for "uetisk," "uansvarlig," "moralsk forkastelig" og "en hån mod de mænd, som virkelig kunne have gavn af denne medicinske landvinding." Der blev også truet med både sagsanlæg og retsforfølgelse, men det kom aldrig så vidt. Efter et stykke tid stilnede forargelsen af, og selv de hårdeste kritikere blev tavse. Årsagen til det er en hel konspirationsteori værdig.

I en uautoriseret biografi om Nik Harder antydes det, at hans operation og Laura Stankovics topmoderne faciliteter blev finansieret af et konsortium bestående af pornoindustriens mest velhavende og ældste bagmænd. De følte, de var ved at miste terræn til de nye lavbudget-producenter og mente, at et effektivt våben i den kamp ville være at pumpe nyt blod ind i en old school-stjerne som Nik Harder. Teorien er i bedste fald suspekt, men ikke uden en vis underholdningsværdi.

Til gengæld virker bogen på mere sikker grund, når den påstår, at protesterne fra officielt hold forstummede, fordi det gik op for forskerne, at de i Nik Harder pludselig havde fået foræret den perfekte testperson. Hvis du vil afprøve et nyt produkt, inden du sender det ud på markedet, er du nødt til at udsætte det for maksimalt pres. Og hvem ville, i dette tilfælde, være bedre til det end "The Hardest Working Man in Porn"? Med Nik Harder kunne man desuden være helt sikker på at undgå at blive sagsøgt, hvis noget gik galt, for han havde jo beviseligt selv påført sig skaden. Så forskerne kunne blot læne sig tilbage og observere Nik Harder, og onde tunger påstår, det var den virkelige årsag til, at protesterne døde hen. Forskerne havde med ét fået en fuldstændig legitim undskyldning for at se porno i arbejdstiden.

(Læs resten af novellen i *Som et urværk - Lige under overfladen 10*, Science Fiction Cirklen, 2015)

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](#).